

Gyógyító gondolatok

Isten pozitív akarata: akarja a rendet, a törvényeket, amelyeket beleteremtett ebbe a világba – ennek belső tükre, leképeződése szívünk mélyén a lelkiismeret. Aki görbe úton jár, lelkiismerete révén törvényszerűen beleütközik a teremtett világ belső rendjébe.

Isten megengedő akarata: miután feltárta az igazságot, hagyja, hogy belátásunk, saját akaratunk szerint döntsünk, akár a rosszat is választva.

Isten eltűrő akarata: nem akadályozza meg, hogy a rossz választásának, a bűnnek a következményét megtapasztaljuk a világban, hogy ezáltal még nyilvánvalóbbá tegye az igazságot. Az isteni mindenhatóság azonban nincs alárendelve a rossznak, ezért a rosszat is újra meg újra jóra tudja fordítani, és a történelem felett állva az idők végén mindenkinek igazságot szolgáltat.

Balázs igazi krisztusi lelkülettel reagált a műtét előtti és közbeni megaláztatásokra, illetve az újságírói gúnyolódásra. Később a benne élő názáreti Jézus ösztönzésére az alábbiakat írta:

A megbocsátás és az ellenszeregetet egyik kulcsa minden bizonnyal a művészet szeretete. Mire valaki úgy dönt, hogy művészi pályára lép, addigra számtalan műalkotásban gyönyörködött már. Akkor tudjuk igazán örömeinket lelteni egy alkotásban és befogadni azt, ha az „megszólít” minket. Erre csak az a mű képes, ami valóban őszinte, szívből jövő tartalmat közvetít. Alkotni éppen ezért csak úgy érdemes és szabad, hogy teljes mértékben azonosuljunk a mű üzenetével.

Krisztus azt mondja a kereszten: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!*” (Lk 23,34) Egy művész, aki a keresztre feszített Jézust festi vagy mintázza, minden igyekezetével azon van, hogy Isten Fiának végtelen megbocsátást sugárzó üzenete eljusson a befogadóhoz. A maximális odaadás és kemény munka ellenére ez nem mindenkinek sikerül – az ilyen mű nem is állja ki az idő próbáját.

A legtöbb művész pályája során sok lemondással, nélkülözéssel, bántó kritikával kénytelen szembesülni. A legnagyobbak sem voltak kivételek ez alól: Michelangelót követ dobálták meg, Leonardót börtönbe zárták, Csontváryt kigúnyolták. Sok formája létezik egy művész megtörésének, eltiprásának, amelyek felőrölhetik az embert, de meg is

A művész rajza még a szétválasztás előttről:
az édesanya játszik és Balázs játszik Rabeyával és Rukayával;
jól látszik, hogy a két gyermek teljesen külön cselekszik,
igazolva ezzel a teljesen különálló agyműködést

erősíthetik, és hivatottabb munkára ösztönözhetik. Az azonban biztos, hogy ezek a megpróbáltatások eltörpülnek Krisztus szenvedései mellett. Így az olyan művész számára, aki Őt választotta témájául, nem létezik (olyan) rossz cselekedet, amit már a megtörténés pillanatában ne tudna megbocsátani. Nem egyszerűen nagyvonalúságból és szívjóságból, hanem annak felismeréséből is, hogy a harag és bosszúság nemcsak értékes időt vesz el a munkától, hanem lehetetlené is teszi, hogy őszinte szeretettel és tiszta szívvel koncentráljunk az alkotásra (amely éppen ezt a szeretetet hivatott közvetíteni).

Ahogy a művész elképzelte a szétválasztást
a Jézus által mondottak alapján

Ha ez nem így működne, szegényebbek lennénk egy Piétával, egy Sziklás Madonnával vagy egy Magányos cédrussal. A kérdés az, hogy a kereszt alatt állók tanultak-e Jézus példájából, szavaiból. Páran – szerencsére – igen, és azok tovább tudták adni a tanítást.

Úgy érzem, én is „meghallottam” az üzenetét. Sikerült megbocsátanom mindenkinek, és ezt szándékozom tenni a jövőben is, hogy

Egy misszióban egymásért és a gyengébbekért, a szükségben szenvedőkért adjuk oda, amit Istentől kaptunk: a *tudásunkat* – mert akármilyen csekély is az, amink van, lehet, hogy valahol valakinek pont erre van szüksége. És az ő élete attól lesz jobb, hogy mi mertünk vállalkozni és elindulni. Mert hiszünk a mottónkban, hogy „*Jót tenni jó!*”

A műtét előtt:
Rabeya és Rukaya cipőcskéi várják vissza kis gazdáikat...

